

v
SLOUŽIL JSEM

DAVID SHORF

VGAZE

Sloužil jsem v Gaze

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

David Shorf
Sloužil jsem v Gaze – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SLOUŽIL JSEM V GAZE

Sloužil jsem v Gaze

David Shorf

 CPRESS

OBSAH

Úvod	9
Jsi Žid, nic si vybírat nemůžeš	11
Punk is not dead a já jsem Žid a zdrav	13
Pošlete ho do Izraele	15
Poprvé v Izraeli	18
Alija neboli emigrace	22
Vše směřuje do armády	24
Podivné setkání s mužem jménem Pini	28
Jedu se vyfotit v české uniformě	32
Poslední šance, jak se vyhnout armádě? Dr. Kulka	35
Povolávák	37
Odjezd do armády	38
Základna pro příjem	40
Továrna na vojáky	43
Ztracený voják	49
Rusové a zmrzlina	51
Základní výcvik	55
Moje první M-16	58
Udělejte CH	61
Nácviky nasucho	70
Jak zmlátit nepřítele samopalem	75
Šábesový šroubek	79
První ostré střelby	84
Atentát na premiéra	89
Opuštěná v době truchlení	93
Teď se budeme učit střílet z Uzi. Nezapomínejte se!	98
Angína aneb klidně vám tady umřu	100

Na stráži s nejlepším kamarádem	103
Přísaha	106
Paramedik, anebo chemické zbraně	108
Test odvahy	114
Mám hlad, nakrmí mě Palestinec	118
Setkání s Netanjahuem	123
Chci tři gimmely	125
Okupovaná území	129
Na patrole s palestinskými policisty	137
Jak se jmenuje ten osel?	140
Zbláznil se nám Paul	145
Málem jsem zabil velitele	148
Smrt inženýra	151
Mimořádná situace	156
Hlavně ne do Gazy	161
Hrůza, bláto, déšť a panák	164
Průstřelně neprůstřelná skla	166
Kulka v břiše	170
Nečekaná návštěva	175
Epilog	177
Kecy a politika – knižní speciál	181
O autorech	229

ÚVOD

Ostrava (1988)

Když je ti devatenáct, myslíš si, že jsi nesmrtelný. A kromě toho ještě spoustu blbostí. Nejhorší je, že si je nenecháš vymluvit a řídíš se podle nich, jako kdyby šlo o moudrosti přinejmenším od dalajlámy. Nebo i to by možná bylo málo – ale hlavně, v devatenácti nemáš tušení, kdo to dalajláma je. Znáš tak maximálně Gustáva Husáka a Axla Rose. To platí samozřejmě pro ty, co jim bylo devatenáct, když vládli ještě komunisti. Bolševik, komáři, komouši nebo jak se jim říkalo.

Mě tehdy zajímalo hlavně hraní v kapele, což se pojilo se spoustou „významných starostí“. Na jakou baskytaru budu hrát (mami, potřebuju, abys mi dala peníze, co mi šetřil děda na úrazovou pojistku, potřebuju novou basu pro můj další „umělecký vývoj“). Ano, i takové věty ze mě tehdy padaly a připadaly mi úplně normální.

Pak bylo nesmírně důležité, co mít na sobě, jaký mít účes, prostě všechno, co patří k tomu, když chceš být rocková hvězda. Objevili jsme třeba s kytaristou Bořkem, že existuje barvivo na vlasy, a okamžitě jsme si v naší panelákové koupelně obarvili hlavy načerno. Jmenovalo se to Duha a asi to v sobě mělo tolik chemických sraček, že by si dnes Greta Thunberg na místě propíchlala oči, kdyby jí to někdo naplácal na hlavu. Nám to ale bylo úplně jedno. Bylo to dávno předtím, než se někdo vážně zabýval tím, z čeho jsou složené věci, které jíš, piješ nebo si aplikuješ na kůži. (Pokud tedy nebereme v úvahu, že tehdy se asi ještě nic „neaplikovalo“.) Neexistovala ani slova jako skincare nebo micelární voda.

No a pak jsme samozřejmě chtěli krásné holky. Když už jsme byly ty rockové hvězdy, potřebovali jsme k tomu přece odpovídající

„girlfriends“. To byla sice část, která mi zrovna šla, na druhou stranu ale zrovna tahle blbá póza přispěla k mému rozhodnutí emigrovat do Izraele.

JSI ŽID, NIC SI VYBÍRAT NEMŮŽEŠ

(Ostrava 1982)

Ale to je možná příliš velká zkratka. Asi je třeba nejdřív vysvětlit, že mé židovské „vychování“ začalo v mých třinácti letech, kdy se v mé pubescentní hlavičce nic zásadního neodehrávalo. Maximálně tam seděla ta opička, co tříská na činely – jako ta v hlavě Homera Simpsona. Abyste si představili, z čeho se v tu dobu skládal soubor mých hodnot, tak asi takhle: Miloval jsem science fiction, ale k dispozici byli jen komunističtí autoři. Četl jsem tudíž Stanisława Lema a bratry Strugacké. Byl jsem zamilovaný do komiksů, ale nejbliž tomu, jak jsem si představoval, že to má být nakreslené, byl večerníček *Jen počkej, zajíci*. Toužil jsem po poslechu opravdu tvrdých hudebních skupin, ale místo Metalliky byl v televizi jen Olda Říha a Katapult. Aspoň že jsem měl na vestavěné skříni nalepený plakát Nikiho Laudy. Ten nebyl východoevropskou verzí toho pravého ořechového. Ten byl fakt nejlepší na světě.

No a zhruba někdy v této době jsem absolvoval v obýváku první pohovor týkající se mého židovství. Moje identita se tehdy teprve tvořila a mé znalosti světových náboženství byly značně omezené (jak říkám, mnohem víc jsem věděl o Laudově havárii na okruhu v Nürburgringu).

(Samozřejmě jsem si byl vědom, že mám prarodiče, kteří přežili koncentrák. Samozřejmě jsem věděl, že spolu nemluví česky – dávali přednost němčině – a že se několikrát za rok v rodině odehrávají nějaké židovské zvyky.

Těžko se to vysvětluje, ale nějak jsem si to nespojoval se svojí osobou. Židovskou hvězdu na zlatém řetízku jsem sice dostal, ale s upozorněním, ať ji radši nosím pod tričkem. Komunisti to prý nemají rádi a nemusel bych se dostat na vysokou školu. Ty židovské zvyky se v mém naivním vnímání projevovaly jen zajímavými pokrmy, které se během mého dětství tu a tam objevovaly. Zničehonic se u dědy s babičkou servírovaly třeba macesy a ty mi hrozně chutnaly. Nechápal jsem, proč je nemůžu jíst po celý rok, když jsou tak dobré. Ze stejného materiálu se občas v polívce objevily i knedlíčky...)

No a tak není divu, že když jsem se v tom věku třinácti let dostal se svojí mámou a tetou do hluboké debaty o mé náboženské identitě, nedopadlo to zrovna podle mých představ. Vlastně šlo o jedno z největších zklamání v mém jinošském životě.

Seděl jsem na sedačce na bílém leskymu a začal jsem nahlas probírat, které náboženství by mi vyhovovalo. Máma s tetou se usmívaly a evidentně se náramně bavily. Sděloval jsem jim s patřičnou důležitostí, co bych si asi zvolil. Pokud si to vybavuji dobře, uměl jsem ta základní aspoň vyjmenovat. V mém pojetí se ale od sebe odlišovala spíš oblečením než koncepcí víry.

„Davidku, ty si nic nevybereš. Ty už máš vybráno,“ řekla máma, když už jsem zašel ve formování své spirituální budoucnosti příliš daleko.

„Jak to myslíš, že si nic nevyberu?“ odušil jsem naštvaně. Pamatuji si, že jsem to vnímal jako zásadní invazi do mé svobody rozhodování. „Proč bych si nemohl vybrat, čemu budu věřit a jak budu žít?“ rozčiloval jsem se.

„Davidku, ty jsi Žid. Už ses tak narodil a na vybírání je pozdě,“ usmívaly se máma s tetou. Upřímně jsem nechápal, proč mi nedovolí, abych se zařídil po svém. A ten pocit zklamání, že už jsem „definován“, aniž bych o tom věděl, aniž by se mě někdo zeptal, ve mně hloďal ještě dlouho do noci. Naštěstí jsem byl ve věku, kdy se myšlenky v hlavě dlouho neudrží, a tak je brzy nahradilo něco jiného. Patrně Niki Lauda.

PUNK IS NOT DEAD A JÁ JSEM ŽID A ZDRÁV

Ostrava (1988)

Mé neortodoxní, panelákové židovství od té doby dřímalo hluboko v mém podvědomí. K ničemu jsem ho moc nepotřeboval a uvědomoval jsem si ho hlavně v kontextu zákazů. Komunisti nevěří v boha a všichni náboženství jsou pro ně jako červený hadr (tedy červený hadr měli samozřejmě rádi, ale jen když na něm byly ještě srp a kladivo).

Až když jsme s dvěma dalšími kluky z paneláku založili punkovou skupinu Buřinky 2, vynořila se má značně neukotvená židovská identita znovu na hladinu. Jak souviselo židovství s punkem? Ano, na první pohled se zdá, že nijak. A na druhý musím uznat, že také nijak.

Mé nevyspělé já se ale tehdy rozhodlo, že svůj židovský odkaz využije pro propagaci své výlučnosti. Prostě jsem se domníval, že když budu otevřeně říkat, že jsem Žid, stoupne tím moje hodnota. Ne snad proto, že bych si myslel, že mě okolí bude považovat za příslušníka „vyvoleného národa“, nýbrž proto, že ničím jiným jsem speciální nebyl.

A tak když jsme ještě před sametovou revolucí pokoutně a svépomocí natočili náš první punkový film pod názvem The Maybe, už jsem v něm figuroval jako příslušník prastarého národa s pět tisíc let starou historií. No, vlastně trochu kecám, ve filmu se po každé písničce jen objevil psací stroj, který vyťukal motto každého člena punkového souboru. No a já tam měl napsáno „David Shorf: Jsem Žid a zdrav...“.

Připadalo nám to třeskutě legrační a o nic jiného nám asi tehdy nešlo. Když se film dostříhal a já ho poprvé uviděl, říkal jsem si, že jde o ultimátní test míry antisemitismu v komunistické Ostravě. Do té doby jsem se s žádnou nenávisí vůči své osobě nesetkal, a tak jsem byl vlastně zvědavý, jestli to někomu bude vadit.

K mému velkému překvapení se žádný pogrom nekonal. Důvod byl jednoduchý. On mi totiž moji čerstvě vymyšlenou identitu nikdo nevěřil. Část známých k mottu zaujala stanovisko typu „to je fakt vtipné“ a zbytek mě za zády pomlouval: „Ten Shorf už vážně neví, co by si vymyslel, aby byl zajímavý. Příště přijde s tím, že je Kanad'an.“

POŠLETE HO DO IZRAELE

Ostrava (1990)

A jelikož se můj první židovský „coming out“ nevyvinul nijak dramaticky, postupně se opět uložil k zimnímu spánku. Po dlouhé měsíce se mi totiž k ničemu nehodil a k dodržování tradic jsem ani od toho skandálního odhalení ve třinácti letech nijak veden nebyl. Směr mého života navíc začaly ovlivňovat jiné události, jejichž intenzita byla mnohonásobně vyšší než jak zrovna naložit se svým židovstvím.

Rozešla se se mnou moje holka a na Národní třídě komunističtí policajti zmlátili studenty. A tak se další měsíce odehrávaly na kulisách těchto „dvou významných historických událostí“. Zatímco ta politická nakonec vyústila v demokratický happyend, ta vztahová se nepovedla a docela mě semlela. Jistě, každému se to v životě stane, ale z neznámých důvodů jsem já svůj rozchod považoval za tak dramatický, že jsem byl kvůli němu ochoten emigrovat. Sice jen do Prahy, ale i to byl v mém světě tehdy krok, jehož důležitost byla na úrovni kroku Neila Armstronga při výstupu na měsíční povrch.

Hvězdy nakonec opravdu hrály v mém dalším životě roli, nešlo však o ty na obloze, nýbrž o ty, co řídí naše osudy. A ty přivály do čerstvě demokratické Ostravy nečekanou návštěvu. Z Izraele do svobodného Československa zavítali po desítkách let naši židovští příbuzní. S mými prarodiči se viděli naposledy před rokem 1968, a tak byl jejich příjezd do paneláku v Ostravě-Porubě pro rodinu velkou událostí.

Ač jsem tehdy zrovna účinkoval v roli rodinné černé ovce, jelikož jsem během revoluce už flákal vysokou školu a místo toho drnkal

na kytaru v rockových kapelách, byl jsem přizván, abych vzácnou návštěvu přivítal.

No a tady někde se myšlenka na pražskou emigraci kvůli nešťastné lásce spojila s něčím nepředpokládaným a novým. Splynula v nově objevený cíl: Odjedu do Izraele a budu tam žít!

Ale abych nepřeskakoval. Setkání se strýčkem a tetou z dalekého Izraele dopadlo zcela jinak, než jsem si představoval. Původně jsem mířil domů na povinnou návštěvu starých příbuzných z cizí země. Věci ale vzaly nečekaný obrat a z náhodného setkání se stalo setkání přelomové.

Okamžitě mě napadlo, že ti dva Izraelci musí být o mnoho let mladší než moji prarodiče. Nebyli. Byli vrstevníci. Ale TIHLE důchodci byli opálení, neshrbení a vzhledem ke svému věku velmi živí. Dědeček s babičkou proti nim působili jako režimem zrasovaní lidé. Ten kontrast byl tak markantní, že jsem z nich nemohl spustit oči. Nikdy by mě nenapadlo, že léta strávená v komunismu a kapitalismu mohou být v přímém porovnání na člověku tak viditelná. A ne, nebylo to koncentrákem. Ten měli za sebou všichni čtyři. Dokonce ten samý.

Přitom nešlo jen o fyzický vzhled. Ti lidé mě okamžitě upoutali, protože vyzařovali mně dosud neznámou energii. Dnes už zpětně můžu říct, že šlo o úplně běžné Izraelce, jejichž kouzlo spočívalo jen v tom, že posledních dvacet let žili ve svobodném světě plném zářícího slunce.

Když došlo na oblíbené rodinné téma, tedy kritiku mé osoby, pomalu jsem se připravoval, že se začnu postupně vstřebávat do pohovky jako vždy. V židovské rodině se flákání vysoké školy odpouští jen těžce. Jenže jejich reakce na salvu stížností byly nečekaně pozitivní.

„Počkejte, co mu vlastně vyčítáte?“ ptali se.

„Nechal vysoké školy, je nezodpovědný, místo studia hraje v kapele a není vyloučené, že roste pro kriminál,“ odušila jednohlasně moje rodina.

„Vždyť je mu devatenáct, co byste po něm chtěli. Nechte ho být, on si svou cestu najde,“ reagovali ti „cizinci“. Zpozorněl jsem

a okamžitě se zapojil do debaty. Teta se strýcem v tu dobu žili v malém izraelském městečku jménem Chadera. „Kde to je?“ zajímal jsem se a v hlavě se mi začal rodit plán. Odjet takhle do Izraele, to by byla pecka. To je mnohem zásadnější rozhodnutí než směšné plány opustit Ostravu a zakotvit v Praze. Mé povrchní já tehdy opravdu nemyslelo na žádné tradiční důvody emigrace. Nešlo ani o návrat Židů do domoviny (jó, zpátky ke kořenům), ani o ekonomickou emigraci (jó, tam se budu mít lépe).

Mozkem mi proudily myšlenky na dobrodružství a na sbírku povrchních argumentů. Na to, jak své holce ukážu, že mě rozchod nezlomil. Na to, že odjedu někam hrozně daleko, a až se vrátím, budu umět o několik jazyků víc a budu stejně opálený frajer jako tihle starší příbuzní. Prostě festival marnivosti a veletrh ztraceného času.

„Tak za námi přijed' na návštěvu,“ nadhodila teta z Chadery. „Třeba to pro tebe bude v něčem inspirující.“ Ano, v duchu jsem si výsknul. Přesně to udělám. Nutno podotknout, že se nakonec ukázalo, že strýček s tetou vůbec nebyli s mými prarodiči spřízněni. Byli to jen dobří kamarádi. Ale na to už se historie neptá.

Důležité bylo, že mi během pár okamžiků vykreslili obraz země, jejíž obyvatelé jsou hrdě vzpřímení, sluncem ošlehaní a sympaticky liberální. A konečně se taky objevil někdo, kdo mi věří, nekritizuje mě a nevyčítá. A tak jsem dostal nečekaný impulz, díky němuž jsem se rozhodl podniknout něco neobvyklého. Něco, co mi může změnit život.

Zpětně už bych si asi mohl přiznat, že jsem byl prostě jen nevyzrálý mlad'och, který se hledal. Ale já nechci. Romantizace mého rozhodnutí odjet do Izraele v mém vlastním myšlenkovém vesmíru zaujímá výsadní postavení. Tak mi ho neberte. Přichází totiž příležitost oprášit mé zanedbané židovství.

POPRVÉ V IZRAELI

Chadera (1990)

Když si vzpomenu, jak jsem se na svůj první odlet do Svaté země vymódlil, chcípám smíchy. Všechno oblečení pocházelo z polského tržiště v nedalekém Těšíně, kam jsem se s kamarádem vypravil, abych na dalekém Blízkém východě dostatečně reprezentoval. Základ mé fashion identity tvořily mrkváče v barvě khaki, červený pletený svetr a polobotky podivného tvaru i barvy. K tomu jako bonus ještě varianta pro speciální příležitosti neboli svítivě zelený oblek a košile s přehnaně kytičkovaným vzorem. Prostě Made in Poland.

No, je třeba říct, že když jsem si to mašíroval pěší zónou v izraelské Chadeře, opravdu jsem budil pozornost kolemjdoucích. Jen jsem si nebyl jistý, jaké přesně jsem v nich vyvolával pocity. Část z nich okamžitě rozpoznala turistu a hlasitým voláním „London, London!“ dávala najevo, že si uvědomují, že jsem odjinud. Ostatní se vždy alespoň ohlédli. Pravda, částečně šlo o můj polský outfit, ale nutno podotknout, že v roce 1990 nepatřila Chadera mezi „top“ turistické destinace. Když se tu objevil někdo, kdo vypadal, že sem nepatří, místní obyvatelé si automaticky řekli, že jde o Angličany. Pro vysvětlení, tento jev už jsem nikdy neměl příležitost podrobněji prozkoumat, takže je možné, že buď jiné město neznali, nebo jsem vypadal jako Brit. První varianta je vzhledem k mému pozdějšímu poznávání Izraele mnohem pravděpodobnější.

Pozorně jsem zkoumal, jak jsou místní Chadeřané oblečení, jak se chovají a proč jim připadám jako exot. Složit si obrázek typizovaného Izraelce v tomhle bezvýznamném městečku mi netrvalo dlouho. Levisky 501, bílé tričko s krátkým rukávem, tenisky a na hlavě sluneční

brýle značky Ray-Ban. (Označení „na hlavě“, a nikoli „na očích“ je použito záměrně.)

(Tehdy by mě nenapadlo, že se procházím městem, které obyvatelé Tel Avivu nebo Jeruzaléma považují za díru postavenou na bývalém močále. O pár let později budu sedět v jeruzalémském baru, kde se při vyslovení slova Hadera budou všichni chechtat, ukazovat prstem na barmana Ziva a pronášet různé hlášky dehonestující toto přímořské městečko. „Zive, Chadera má jen dvě ulice. Jednu s tankem a druhou bez. Ve které jsi bydlel?“ Tohle bylo k Chadeře samozřejmě trochu nefér, ale je pravda, že městečka jako tohle nebo Netanja, Aškelon či Ašdod jsou vlastně podobné díry. Všechny musejí obsahovat tyto společné prvky: moře, pláž, moderní paneláky, spoustu kruhových objezdů a velký obchodák.)

Momentálně mi ale Chadera připadala jako nejkrásnější místo na planetě Zemi. Sluncem zalitými ulicemi se procházeli kluci a holky všech možných barev kůže a prakticky nikdo z nich nepřipomínal Židy, které jsem znal z Evropy.

Takže jsem to dokázal, říkal jsem si. Teď už jen, aby ten Saddám Husajn nezačal válku. Darebácký diktátor z Iráku totiž zrovna obsadil Kuvajt a vypadalo to, že to bude mít nějaké dopady na Izrael. Ty dopady se později ukázaly nejen jako abstraktní, ale jako velmi fyzické. To tehdy, když rakety typu Scud pršely z nebe na území židovského státu a armády spojenců se chystaly v poušti na operaci Pouštní bouře.

Já ale zatím zkoumal to město na močálu – Chaderu. Když jsem poprvé vyrazil do baru, dělala mi společnost sedmnáctiletá sousedka mé tety. Na dotaz, jestli se bojí Saddáma, vytáhla z kapsy krabičku od sirek, zašermovala mi s ní před očima a pronesla: „Když budeme chtít, Saddáma přivezeme v týhle krabičce.“

Její příměrům jsem tehdy moc nerozuměl, ale pochopil jsem, že na rozdíl od Evropanů, kteří se dost báli třetí světové války, takhle hezká Izraelka hýřila sebevědomím. Jestli oprávněným, nebo

falešným, to jsem tehdy ještě nebyl schopen rozpoznat. V každém případě jsem se uklidnil, protože svůj názor pronesla s takovou jistotou, že mi obavy z války záhy nahradily zcela jiné myšlenky.

Ne, nefiguroval v nich ani Niki Lauda, ani má expřítelkyně. Přemítal jsem o tom, že tuhle marokánskou Izraelku jménem Lilach pozvu na rande. Můj rozbitý vztah z komunistické Ostravy byl konečně za mnou.

A co v tuhle chvíli dělalo mé židovství? Poprvé se začalo prát s „izraelstvím“. A ač se na první pohled může zdát, že je to prakticky totéž, jelikož Izrael je přece židovský stát založený Židy, podotýkám, že to opravdu není totéž.

Když jsem o týden později dostal od Lilach pozvání na oslavu židovského Nového roku (Roš hašana), byl jsem nadšený a okamžitě to pyšně sdělil své tetě. Ta mi právě připravovala snídani (mé první avokádo, můj první sýr cottage) a jen tak přes rameno utrousila: „Davídku, je pravda, že je fajn a má i dobré známky. Ale do ničeho vážnějšího se nepouštěj. Vždyť vidíš, že je ‚schwarze‘.“

Ano, moje bílá židovská teta byla přesvědčena, že se nehodí, aby si Aškenazi (bílý Žid z Evropy) bral Sefardi (barevnou Židovku původem z Maroka). Vybavuji si, že mi její poznámka přišla jednak extrémně rasistická a že teta taky vůbec nepochopila, že tmavé holky v Československu nejsou a tohle je mimořádná příležitost. Ostatně, teta si své „aškenázství“ chránila jako v oko v hlavě. Po desítkách let v Izraeli nikdy neměla v puse běžný izraelský street food. Neznala chuť falafelu ani shawarmy. Pro ni tahle jídla znamenala něco arabského, co ona fakt nepotřebuje.

Po rodinné návštěvě u Lilach jsem, ač nerad, musel připustit, že nějaké drobné kulturní rozdíly mezi marockými a středoevropskými Židy přece jen existují. Jídlo bylo vynikající, tatínek s maminkou milí, ale mělo to nějaké vady na kráse.

Když jsme například dojedli, nechal si otec přinést ručník, utřel si do něj zbytky humusu (cizrnové kaše) a pak jej poslal dál. Já byl na řadě jako čtvrtý, a to si do něj přede mnou utřeli obličej máma a dva malí bratři. Nebud' cimprlich, říkal jsem si – „jiný mraj, jiný krav“. Ručník jsem ale s díky odmítl. Pohlédl jsem na pejska, který se během večere dusil, jelikož byl přivázán za krk ke klice ode dveří, a zamyslel se. Teta sice říkala „schwarze“, ale ve skutečnosti možná nemyslela na barvu kůže, ale na příliš odlišnou etiketu.

ALIJA NEBOLI EMIGRACE

(1990)

Teta mě nakonec poslala zpátky do Čech. Ne proto, že bych jí lezl na nervy (nebo aspoň doufám), ale proto, že válka v Zálivu skutečně začala a ona pro mě neměla plynovou masku. Zvolil jsem záměrně takhle brutální zkratku, protože v podstatě vystihuje, co se stalo. Neměl jsem ještě izraelský pas, a tudíž ani nárok na ochranné pomůcky, které se před blížící se válkou obyvatelstvu přidělovaly. Navíc se tenčily možnosti letů do Evropy, protože pojišťovny nebyly ochotné zaručit, že zaplatí za letouny sestřelené ve válečné zóně.

A tak jsem se rozloučil a vydal na Ben Gurionovo letiště, kde jsem chytl poslední let do Varšavy. V klidném, ale nudném teplíčku českých restaurací jsem pak s kamarády sledoval zpravodajství CNN, která přinášela hrozivé záběry detonací v Bagdádu a ještě horší obrazy raket padajících na Izrael. Nevím, co v tu dobu dělala malá Lilach, ale je pravda, že Saddáma nakonec dostali. Sice o pár let později a ne v krabici od sirek, ale její sebevědomá prognóza se nakonec ukázala jako pravdivá.

To už jsem ale trpěl záchvatem akutního izraelství a mířil znovu do Svaté země. Tentokrát jsem už měl vyřízené papíry, a tak jsem v Tel Avivu vystupoval jako izraelský občan. Už na letišti jsem obdržel průkaz Teudat Oleh neboli doslova Průkaz nově vystoupivšího. Slovem alija se v hebrejštině označuje akt emigrace Žida do Svaté země. Doslova se tedy v originále neemigruje, ale stoupá. Jde samozřejmě o spirituální abstrakci, nikoliv o nadmořskou výšku státu Izrael.

Pak už to šlo velmi rychle, Aškelon – absorpční středisko, prvních šest měsíců výuky hebrejštiny, přijímačky na vysokou školu a stěhování do Jeruzaléma.

VŠE SMĚŘUJE DO ARMÁDY

(Jeruzalém)

Sedím v poloprázdné kavárně uprostřed poklidné jeruzalémské čtvrti Rechavia. Je pátek ráno a to znamená, že za chvíli už život na ulicích začne pomalu skomírat. Ne kvůli palestinským teroristům, ale proto, že se blíží šabat.

Česky bychom spíš řekli „šábes“, ale Izraelci jidiš nemluví. Mluví hebrejsky a to s tou zkomoleninou němčiny a hebrejštiny ze střední Evropy opravdu nemá nic společného. Kavárna se jmenuje Moment a vejde se do ní sotva dvacet lidí. A to včetně celého personálu a těch hostů, co sedí na baru. *(O pár let později se v téhle kavárně odpálí sebevražedný palestinský atentátník a z interiéru zbydou jen trosky.)*

Srkám „kafe hafuch“, což doslova znamená obrácené kafe, a žmoulám v ruce dopis s trojúhelníčkovým razítkem místo známky. Přemýšlím, co je v něm, ale moc dobře vím, že je od izraelské armády – a to nevěstí nic dobrého. Nemám moc peněz, a tak si dávám pozor, aby mi „hafuch“ vystačilo co nejdéle.

Kdybych měl něco na práci, řekl bych, že prokrastinuju. Ale já na práci nemám nic. Jen otevřít tu prokletou obálku. Nevím sice, co v ní je, ale nic pěkného to nebude. Prostě něco s armádou. Něco po mně chtějí. Proč mě proboha nenechají na pokoji, říkám si. Čím bych tak asi já mohl přispět mocné izraelské armádě...

Zajímavé je, že v ten okamžik se mi začínají rozdělovat myšlenky. Část mého srabského já si přeje, aby mi bylo sděleno, že izraelské obranné síly se rozhodly, že moje služby nebudou potřebovat. Pak je tady ale ještě to druhé já, které si přeje, abych byl pro armádu důležitý. Nechám své myšlenky zatoulat hodně daleko a představuju si,